

Важкі хмари кров'ю набрякли...

Рись

Важкі хмари кров'ю набрякли,
Вони плачуть за згублений світ.
Тонким жалем повітря просякне,
Старий день вже свій склав заповіт.

Я сиджу на кордоні із болем,
Сльози в вікні й на очах.
Він так близько, що можна дістати рукою,
Скло розтрощивши на друзки, на прах.

Моя совість уся чорно-біла,
Хто захоче — поставить ґатунок.
Я ж зігрітися просто хотіла!
Дощ накреслив судин візерунок.

По закритим повікам струмки все течуть.
Що ж, сміливості маю доволі.
Їх у серце пущу.ю щоб пульс тихий почуť,
Шлях відкрити до власної долі.

Я щосили ударю навідліг,
Світ хльосне по щоці навскіс.
Подих зорь хай засяє провідних,
Скалки снів пронизають навскіс.